

MENKİBE: Tohum Ekerken Bereket Vermesini Dilemelidir

İyi kalbli ihtiyar, tarlasına tohum ekecekti. Önce iki rek'at namaz kıldı. Sonra ellerini açarak Allah'a duâ etti. Duâsında şunları söyledi:

- “Yâ Rabbi! Her şeyi ve hepimizi, yoktan var eden sensin. Ben de senin zayıf bir kulunum. Şimdi toprağa atacağım tohumları, senin kudret ve merhametine teslim ediyorum. Onları yeşert, büyüt ve bütün canlılar için bereketli kıl, Allahım!...”

Ekim zamanları, daima böyle duâ ederdi. Cenâb-ı Hak da, onun tarlasını hep bereketli kıları. İhtiyarın ayrıca “Hurma” bahçeleri vardı. Meyve toplanacağı zaman, fakirleri davet ederdi. Onlara istedikleri kadar hurma verirdi. Rüzgârın döktüklerini çocuklar kapışır, sevinirlerdi.

Bağ ve bostandaki ürünleri de, böyle dağıtırdı. Fakirler, duâ ederlerdi. Bir gün geldi, iyi kalbli ihtiyar vefât eyledi. Geriye üç oğlu kaldı. Onlar kendi aralarında:

- Biz babamız gibi yaparsak, sıkıntıya düşeriz, dediler.

İlkin “Bağ bozumu” zamanı geldi. Sabah olunca, meyveleri toplamaya yemin ettiler. “İnşâallah” (Allah dilerse) bile demediler. Sabah olunca birbirlerine seslendiler!

- Haydi çabuk olun! Meyveleri toplayacak isek, acele edelim!.

Hemen fırladılar. Aralarında fısıldaşıyorlardı:

- Bugün bağımıza, bir miskin (fakir) sokulmasın!.

Daha ortalık ağarmadan, vardılar. Böylece fakirleri, meyveden mahrum edeceklerini zannediyorlardı.

Bağ yerine varınca gördüler ki, yer-gök kapkara!.. Toprak üstündeki her şey yanmış, kapkara kesilmiş. Belli ki yangın, gece onlar uyurken çıkmış. Henüz dumanları tütüyor, iyice şaşırdılar. “Biz herhâlde, yanlış yere gelmişiz” diye söylendiler. Sonra etrafa, dikkatle baktılar. Kara ve sivri taşları gördüler. O zaman anladılar ki, kendi bağları burasıdır. Birisi;

- Biz bu bağın bereketinden, mahrum edilmişiz, dedi.

Daha insafli olanı:

- Ben size söylemişim. İnşâallah deyiniz, demiştim.

Sonra da, kabahati birbirlerine yüklemeye başladılar.

Aralarında çekişe dövüşe köye dönerken, karşılarına babalarının iyilik yaptıklarından fakir bir ihtiyar çıktı, ihtiyar, genç ve gözü doymaz mirasçıların üzüntülerini anlayınca onlara bir baba dostu olarak şu pırlanta sözleri söyledi:

“İşte Allah'ın azabı böyledir. Tohum ekirken, ağaç dikerken; bütün insanların

hattâ hayvanların, kuşların bile fayda görmesi için niyet etmelidir. Bereket vermesini dilemelidir. Meyvelerden, mahsûllerden fakirlere, mutlaka ayırmalıdır. Kimseye vermemek için, hırsız gibi, mahsûlü geceleyin kaldırmamalıdır. Yoksa Allah da, o mahsûl üzerinden “bereketini” kaldırır. Sizin de elinize hem bu dünyada, hem öbür dünyada hiçbir şey geçmez. Sonunda üzüntü ve sıkıntılara düşersiniz.”

Kaynak: Gençlerin Rehberi